

ninger derom, thi det er jo sandsynligt, at Forhandlingerne ogsaa i den øvrige Del af denne Samling vil dreie sig en Del derom. Det er dog kun nogle korte Hensstillinger, jeg vil gjøre, idet jeg haaber, at de sagtyndige Medlemmer nærmere ville tage Spørgsmaalene op og forklare dem. Jeg vilde gjerne vide, om der i den foreliggende Plan til Befæstning om Kjøbenhavn er taget Hensyn til de Vanskeligheder, som vilde vise sig paa Befæstningens høire Fløi, og om man har tænkt sig at udstrække Befæstningen Nord for Dyrehaven, eller om man vil gaa Syd for samme? Dernæst vil jeg gjerne vide, om man, naar man taler om Kjøbenhavns Landbefæstning, har taget Hensyn til, om en Landbefæstning vel vil kunne undværes paa Amagerfiden. Det er en lettere Befæstning, der er foreslaaet, og jeg har et Sted truffet en Ytring om, at det kun skulde være noget Foreløbigt. Jeg beskylde ingenlunde den ærede Minister for at have Bagtanter; men det kan jo være, at Liden kan vise, at man, naar man har faaet den lettere Befæstning, opdager, at den er utilstrækkelig, at man maa have den stærkere og efterhaanden fuldstændig og nøiagtig. Jeg har nemlig fundet en Ytring — som jeg begyndte med at sige — om, at det vilde være lettere at faae Penge bevilgede til en saadan Befæstning. Hvis der virkelig skulde skjule sig noget Saadant, var det ønskeligt at vide, hvorvidt det, som foreligger, kan betragtes som noget Endeligt eller kun som noget Foreløbigt. I den Henseende tror jeg, at man, hvis man vil have Folkets fulde og varme Tilslutning, ogsaa maa skenke rent ud for Folket. Det er bekendt, at en lettere Befæstning kræver en større Besætning; det er Befæstningernes Dilemma at støtte Tropperne, og jo svagere de ere organiserede, des mere trænge de til Fæstninger. Derfor skal jeg være den Sidste til at nægte, at man, hvis man vil gaa i Retning af en Folkevæbning, ikke ret vel vil kunne undvære Befæstninger. Hvis, som sagt, Befæstningen om Kjøbenhavn bliver lettere vil man der binde en ikke ringe Styrke, i det Mindste Alt, hvad man kan faae fra Sjælland og Smaagerne, og jeg for mit Bedkommende antager, at det vil være nødvendigt for Kjøbenhavns Forsvar ogsaa at trække Tropper dertil andetslæds fra; men da er det et Spørgsmaal, om man kan faae dem. Jeg har seet en Beregning over den Besætning, som skulde behøves til Kjøbenhavns Forsvar, og hvorefter den er anslaaet til mindst 30,000 Mand; men naar man undersøger, hvilken Folkemængde Sjælland og de omliggende Smaaver har, og man tager 3 pCt. af denne Folkemængde, som er, hvad man regner at kunne undvære til Forsvar i længere Tid, bliver det kun 23,000 Mand. Ifølge en anden Beregning vil Kjøbenhavn ikke uden at tære for meget paa Besætningens Kræfter, kunne forsvares i længere Tid med mindre end 36—40,000 Mand, og da vil en

saadan Styrke være bunden dertil. Det vil næsten være umuligt, eller i Fald meget uovelig at gjøre Udsald derfra, og efter en længere Tids Forløb kan det ikke undgaaes, at en saadan Fæstning udbungres. Smidlertid skal jeg gjerne indrømme, at der kan vindes ved et længere Forsvar, at det for os overhovedet gjælder om at trække Liden ud og at vise en kraftig Villie til at forsvare os. Naar jeg derfor før talte om Syllands Forsvar, glemte jeg maaste at tilføie, at selv om vi havde ringe Haab om der at kunne forsvare os videre kraftigt, burde vi ikke desto mindre vise et kraftigt Forsøg, som den foregaaende ærede Krigsminister udtrykte sig, paa at beholde fast Fod i Sylland saalænge som mulig. Vilde man gaa endnu videre, maatte man jo sige: Vi kunne aldeles ikke forsvare os; thi vi have Overmagten imod os, hvad jo Nogle sige, hvorfor de ogsaa mene, at vi skulde opgibe alt Forsvar, Spørgsmaalet er kun, hvor meget vi kunne offre paa vort Forsvar, og at vi dernæst anvende disse Midler paa den bedste mulige Maade; men at lægge Hovedvægten paa Kjøbenhavn og Sjælland, uden at lægge nogen Vægt paa de andre Landsdele og navnlig Syllands Forsvar, er ligesom man vil sige til Sjælden: Der er det, Du skal angribe os, min Ven, og hvis han vil angribe os andetslæds, da at sige til ham: Det er vigtigt; vær saa god at gaa derhen, hvor vi ere belævede paa at modtage Dig. Det kunde dog hænde sig, at der var en Fjende, som vilde sige: Det er hverken Sjælland eller Kjøbenhavn, jeg bryder mig om, men det er Sylland og Fyen, som jeg ønsker at beholde. Jeg omtalte haaoe igaar og ligeledes i dette Foredrag den Betænkning, vi have fra Forsvarskommissionen af 1866. Jeg vil her kun minde om, at denne Kommission var af den Anskuelse, at Kjøbenhavn ikke burde dækkes ved Befæstninger mod Landsiden. Man vil finde, at det er vanskeligt, hedder det i Betænkningen, at tilveiebringe Befæstninger af permanent Natur, uden at der tilfammen vil bindes en altfor betydelig Styrke af vor Hær, og der udtales endvidere, at et Angreb af en fjendtlig Hær paa Sjælland derfor vistnok helst maa forudsættes indbegaaet ved en Kamp i aaben Mark, hvilket naturligvis ikke udelukker, hvad jeg for mit Bedkommende vilde finde meget ønskeligt, at man havde en passiv Reduit; thi det er Noget, der er saa langt fra at svække, at det netop styrker Forsvaret at have en passiv Reduit i Nøggen. Naar jeg nævner en passiv Reduit, mener jeg naturligvis passiv ikke alene med Hensyn til Veliggenhed, men ogsaa med Hensyn til Stærkelse, i Forhold til hvad man kan offre derpaa af finansielle Midler. I Henseende hertil skal jeg ikke yttre mig videre. Jeg vil kun ønske, at Spørgsmaalet, selv om man ikke faar mere ud af denne Sag i denne Samling, dog maa komme saa vidt, at man bliver aldeles paa det Nene med Spørgs-